

σφ δὲ τοῦ βαιτικοῦ λαοῦ διακρίνονται οἱ Maios καὶ αἱ Maias, τούτεστιν οἱ φιλάρεσκοι καὶ αἱ ἐρωτότροποι ὡς ἐκ τοῦ ἐπιτετηθευμένου αὐτῶν ἱματισμοῦ, καὶ αἱ Ciarlas, ἥτοι ὑπηρετρίαι, ὡς ἐκ τοῦ μετὰ ἐπικαλύμματος ἐπανωφορίου των καὶ τοῦ μικροῦ καὶ διὰ ταινιῶν κεκοσμημένου περιζώματος. Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰσπανίας, ὡς εἶπομεν, ὁ χαρακτὴρ τῶν ἐγκατοίκων εἶναι ὑπεροπτικός καὶ ἀγέρωχος, ἀλλ' οὐδαμοῦ τοσούτον περὶ πολυλαοῦ ποιοῦνται τὴν εὐγένειαν ἢ ἐν Κανταβρία (Biscaya), ὅπου οἱ ἐγκατοικοὶ τηροῦσιν εὐλαβῶς τὸν ἑαυτῶν τίτλον καὶ περ περὶ τὰ θαναυσότερα ἐπιτηδεύματα ἀσχολούμενοι, διὸ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσιν ἄφθονοι οἱ hidalgos καὶ οἱ caballeros. Ἀλλ' ἡμεῖς φρονούμεν ὅτι τὸ τοιοῦτον αἶσθημα, ὅπερ καλῶς ἐννοούμενον ἀποτελεῖ τὸν προασπιστῆρα τῆς προσωπικότητος, ἔσωσε τὰ προνόμια [(fueros), ὧν ἀπῆλθον οἱ Καντάβριοι, οἵτινες, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι ἀπώλεσαν τὰ προνόμια αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς καρτερίας των καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς ἀξιοπρεπείας των ἐτήρησαν ἀνέπαφα τὰ ἴδια, καὶ διέφυγον οὕτω τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

Ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων τούτων λαῶν ὑπάρχουσι καὶ οἱ Ἀθιγγάνοι, λεγόμενοι gitanos, ἴσως ἐκ τοῦ Egyptianos, οἵτινες, ἀφοῦ διέπραξαν πλεῖστα ὅσα κακουργήματα καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν Logroño ἐν καιρῷ λοιμοῦ, διέμειναν ἐν τῇ Βαιτικῇ.

Πλὴν εἰς τὴν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Ἰσπανίας διάκρισιν συνέτεινε, πιστεύομεν, καὶ ἡ γεωγραφικὴ θέσις αὐτῆς, καθ' ὅσον ἄλλα μὲν ζωτικὰ στοιχεῖα ἐμπνέουσιν αἱ αὔραι τῆς Μεσογείου, ἄλλα δὲ οἱ ἀνέμοι τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνῶ αἱ ἐκ τῶν Πυρηνιαίων ὀρέων κατερχόμεναι πνοαὶ ἔχουσι καὶ αὗται μεγίστην καὶ διάφορον τὴν ἐπιρροήν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ καλλιέργεια τῶν Ἀράβων, οἵτινες διωχέτευσαν οὕτω τὰ ὕδατα, ὥστε ἡρδεύοντο αἱ ὑψηλότεραι καὶ αὐχμηρότε-

ραι γαῖαι, κατέστησε τὸ ἰσπανικὸν ἔδαφος ἐπιδεκτικὸν τῶν φυτῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν τροπικῶν· ἀλλ' ἦν ἀνάγκη νὰ συντελέσῃ κάπως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πολυειδοῦς ταύτης φυτοφυγίας καὶ ἡ κατὰ τόπους ἰδιαιτέρα θερμοκρασία.

(ἔπεται συνέχεια.)

K. M.

ΔΥΟ ΔΟΚΙΜΙΑ

ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ.

Παρεκτὸς τῶν μεγάλων καλλιτεχνημάτων τῶν γνωστοτέρων τῆς Εὐρώπης γραμματολογιῶν, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἠδυνήθη ν' ἀποθαυμάσῃ διάφορα ποιητικὰ ἔργα ἐτέρων ἐν ταῖς γράμμασι δευτερευόντων ἢ τριτευόντων ἐθνῶν, ὡς λ. γ. τ' ἀπαράμιλλα στιχουργήματα τοῦ δανουῦ Ἀνδερσεν, περιβληθέντα χάρις τῇ μακαρίτῃ Βασιλειᾷ γνησίαν ἑλληνικὴν μορφήν. Ἐπειδὴ ὁμως, καθ' ὅσον γινώσκομεν, οὐδέποτε ἐν Ἑλλάδι λόγος ἐγένετο περὶ τῆς ποιήσεως τῶν Σουηδῶν, τῶν ἀρκτῶν ἐκείνων Γάλλων, ὡς προσφυῶς ὠνομάσθησαν, τῶν διαδραματισάντων τοσούτον σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων χρόνων, καλὸν ἐνομίσαμεν, μετὰ βραχείας ἐπὶ τοῦ προκειμένου πληροφορίας, νὰ παραθέσωμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν δύο δοκίμια ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τῆς ποιήσεως ἐκείνης, ἅπερ μετεγλωττίσαμεν ἐκ τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως, ὑπολαβόντες, καὶ ἴσως οὐχὶ ἐσφαλμένως, αὐτὴν ὡς πασῶν πιστοτάτην ἕνεκα τῆς πρὸς ἀλήθειας μεγάλῃς τῶν γλωσσῶν τούτων συγγενείας.

Ἡ σουηδικὴ φιλολογία ἀνεπτύχθη πολὺ βραδέως, ἔτι δὲ μᾶλλον ἐβράδυνε μέχρις οὗ προσλάβῃ τύπον εὐκρινῆ καὶ ἐ-

θνικὸν χαρακτῆρα. Ὁ Χριστιανισμὸς κηρυχθεὶς ἐν Σουηδία κατὰ τὸν Θ'. αἰῶνα, δὲν ἐρριζώθη ὀριστικῶς ἢ κατὰ τὸν ΙΒ', καθ' ὃν χρόνον ἡ Σουηδία, ὑπὸ τῆς ἀνεπαρκούς ἐκπαιδεύσεως τῶν μοναστηρίων ἀτελῶς ποδηγετούμενη, ἐγέννησε ποίησιν ἰδιάζουσαν τῇ ἐποχῇ, τὴν ποίησιν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων, ἧς, παρὰ τοὺς μορφωμοὺς ἀμβλωπούντων κριτικῶν, οἱ Εὐρωπαϊοὶ θαυμάζουσι καὶ νῦν ἐτι τὴν ἡρετὴν χάριν ἅμα δὲ τὴν ἀρρενωπὸν γραφικότητα.

Ἐκ τῆς τραχείας ταύτης καὶ ἀξέστου, ἀλλ' ὁπώδους ποιήσεως, ἡ Σουηδία περιέπεσεν εἰς τὴν παγετώδη μίμησιν τῶν κλασικῶν προτύπων. Κατὰ τὴν ΙΓ'. ἑκατονταετηρίδα αὕτη περὶ οὐδὲν ἄλλο ἡσχολεῖτο ἢ περὶ τοὺς πεζωτέρους τῆς φιλολογίας κλάδους· κατὰ τὴν ΙΖ'. ἔμμεϊτο τὰς ἐν Γερμανίᾳ ποιητικὰς σχολὰς· κατὰ δὲ τὴν ΙΗ'. τὴν γαλλικὴν γραμματολογίαν.

Πλὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος, ἐπετελέσθη καὶ ἐν τῇ βρεισιᾷ ἐκείνῃ χώρᾳ ποιητικὴ ἐπανάστασις, λίαν παρεμφερὴς ἐκείνῃ, ἣν ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ διηγήρησαν ὁ Λέσσιγγ, ὁ Γαίτης καὶ ὁ Σχίλλερ, ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ ὁ Βύρων καὶ ἡ ρεμβώδης καὶ ἐλεγειακὴ σχολὴ ἐκείνων, οἵτινες, ἡγουμένου τοῦ Wordsworth, ἐκλήθησαν lakistes. Ἄνδρες εὐφάνταστοι, καὶ ἀπαξιούντες νὰ κύπτωσι πλεόν τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς μιμήσεως, μετρησάθησαν εἰς νέους ἰδανικοὺς χώρους ἐγκαινίσαντες νέαν καὶ πρωτότυπον ποίησιν, ἣν ἅπανα ἡ Σουηδία ἐνθουσιωδῶς ἀπεδέξατο.

Τῆς τοιαύτης λοιπὸν ποιήσεως παρατίθεμεν δύο δοκίμια, τὸ μὲν τοῦ διασχήμου Tegner, τὸ δὲ τοῦ οὐχ ἥττον διασχήμου Grafström, λυπούμενοι ὅτι τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ συμπληρώσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὰ δοκίμια ταῦτα διὰ τινος ἐπιτυχούς στιχομυθίας τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπο-

θανόντος βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ ΙΕ'.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ

(DAS EWIGE.)

α' Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἡ φύσις ἐπρόϊκισεν δι' ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, δύναται νὰ διαμορφώσῃ τὸν ἐν ᾧ βίῃ κόσμον κατὰ τὰς κινήσεις τοῦ ξίφους του, ἡ δὲ φήμη του δύναται νὰ αἰωρηθῇ αἰθεροφόρος ὡς ὁ ἀετός. Πλὴν ἐνίοτε τὸ ξίφος θραύεται καὶ ὁ ἀετὸς πίπτει ἐν τῷ μέσῳ τῆς πτήσεώς του· τὸ ἔργον τῆς βίας, βραχύβιον καὶ εὐμετάβλητον, παρέρχεται ὡς θυελλώδης ἄνεμος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Πλὴν ἡ ἀλήθεια ζῇ πάντοτε. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ξιφῶν καὶ τῶν πελίκων ἀναφαινομένη γαλήνιος καὶ φωτοβόλος, αὕτη χωρεῖ ἐν τῷ μέσῳ ζοφώδους κόσμου, εἰς ἄλλον κόσμον προσβλέπουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι αἰώνια. Ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ οἱ φλόγγοι αὐτῆς ἀντιβοῶσιν ἀπ' αἰῶνος εἰς αἰῶνα.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι αἰώνια. Δύναται τις μὲν νὰ πατήσῃ τὰ κρεῖνα αὐτῆς, ἀλλ' οὐδέποτε δυνηθήσεται ν' ἀποσπάσῃ τὴν ρίζαν αὐτῶν. Ἐὰν τὸ κακὸν δεσπόζῃ τοῦ κόσμου, σὺ δύνασαι νὰ ποθῇς ἐτι τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τοῦτο περὶ σὲ καταδιώκηται διὰ τῆς βίας ἡ τοῦ δόλου, δύνασαι νὰ τὸ φυλάξῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Καὶ ἡ βούλησις ἡ σκηνοῦσα ἐν ἀδουλώτῳ ψυχῇ εἶναι ἰσχυρά καὶ τελεσιουργός. Ἡ δικαιοσύνη ἐπλίζεται, ἡ ἀλήθεια φθέγγεται, καὶ ἰδοὺ μεταστοιχείουμενος δλόκληρος λαός. Αἱ θυσίαι, ἃς ὑπέστης, οἱ κίνδυνοι, οὓς διέτρεξας, ἀνατέλλουσιν ὡς ἀστέρες ὑπεράνω τῶν κυμάτων τῆς Λήθης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ποίησις δὲν θμοιάζει πρὸς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, πρὸς τὴν

φευγαλέαν τῆς ἱριδος μαρμαρυγὴν. Τὸ Ὠ-
ραϊόν, τὸ ὑπὸ σοῦ πλαστουργούμενον, δὲν
εἶναι ὕλη ἐπικηρος, ὃ δὲ χρόνος ἔτι μάλ-
λον ἐπιτείνει τὴν λαμπρότητα του. Τὸ
ώραϊόν εἶναι αἰώνιον. Ἡμεῖς μετὰ ζέσε-
ως συλλέγομεν τὴν χρυστὴν αὐτοῦ ἄμμον
ἐν τοῖς κύμασι τοῦ χρόνου.

Προσκολλήθητι λοιπὸν εἰς τὴν ἀλήθει-
αν, πρόσπιζε τὴν δικαιοσύνην, ἐντρύφω
ἐν τῷ Ὠραίῳ. Τὰ τρία ταῦτα οὐρανόπεμ-
πτα δῶρα οὐδέποτε ἔξαφανισθήσονται
ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι ἐκ τοῦ χρό-
νου προέρχεται θέλει καὶ πάλιν περιέλ-
θει εἰς τὴν τοῦ χρόνου κυριότητα, ἀλλὰ
πᾶν τὸ αἰώνιον θὰ μείνῃ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ σου.»

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

(DAS ALTER DER ERDE.)

Ἡ Γῆ γηράσκει, λέγουσιν οἱ φυσιοδί-
φαι· οὐχ ἥττον ἢ προκεχωρηκυῖα αὐτῆς
ἡλικία δὲν φαίνεται θαρύνουσα αὐτήν.
Εἶναι ὡραία καὶ ἐν αὐτῷ τῷ γήρατι·
φαντάσθητε λοιπὸν τί θὰ ᾔτο ἐν τῇ
νεότητι.

Ὅποια εὐστροφία εἰς τὰς κινήσεις της !
Αὕτη ὀρχεῖται ὡς σφριγῶσα νεᾶνις, στρέ-
φεται ἀνελλιπῶς περὶ τὸ ἀχανές τοῦ
διαστήματος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἐξ χι-

λιάδες ἐτῶν ἐπικάθονται ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς της.

Οὐδέποτε παραμελεῖ τὰ τέκνα της·
ἀνευ ἰδιοτροπίας ἢ ὑποστολῆς ἀσχολεῖται
περὶ πάντα ταῦτα μετ' ἑσῆς φιλοστορ-
γίας· εἶναι συγχρόνως μήτηρ καὶ τρο-
φός.

Οἱ αἰῶνες δὲν τῇ ἀφαρπάξουσιν τὸ
κάλλος της. Ἴσως κατὰ τὰς χειμερινὰς
νύκτας μετρέχεται ἐν σιγῇ γοήτευμά-
τι ἔν' ἀναφανῇ δροσώδης καὶ γελέεσσα
κατὰ τὸ ἔαρ.

Ὅποια ἀνθὴ διαγελῶσιν ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν της ὅταν κατὰ τὸν Μάιον ἐξέρ-
χεται ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου !
Ὅποια προὔγελως αἰθρία λάμπει ἐπὶ τοῦ
μετώπου της ὅτε κατὰ τὸ φθινόπωρον
περιβάλλεται στέφανον χρυσιζόντων
σταχύων !

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χειμῶνι ὅταν κοι-
μᾶται ὑπὸ τὸν χιονώδη αὐτῆς μανδύ-
αν, ὦ ! πόσον εἶναι θελκτικὸς φωτισ-
μένη ὑπὸ τῶν ἀργυροειδῶν τῆς σελήνης
ἀκτίνων !

Ἀπαντες γινώσκομεν διατί δὲν δύ-
ναι πλέον νὰ ὠραίσῃ ἑαυτὴν διὰ τῶν
ρόδων τῆς Ἑδέμ· οὐχ ἥττον ὀρεῖλομεν
νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀδικοφορεῖ πρὸς τὸ
γήρας της, καὶ ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ κάλ-
λους της δὲν ἔπαυσαν ἔτι.

Δὲν ἐλλείπει θεθαίως ἐλαττωμάτων·
ἅπαντες τὸ παραδέχονται. Ἀλλ' ὑμεῖς
οἱ ψέγοντες αὐτήν, γενέσθε καλλίτεροι
καὶ καλλιτέρα θὰ γίνῃ καὶ αὕτη.»

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΥΑΚΙΝΘΟΥ

XV. Εἰκονικότης ὕφους.

Ὁ Ζήσης εἰς τὴν ἐκ Περιήγησίν του
Μᾶς λέει πῶς εἶχε πόνους καὶ ἑμετὰ,
Κ' εἶναι τόσο λαμπρὰ ἡ περιγραφή του,
Πῶς καὶ οἱ ἀναγνώσται πάσχουσι τὸ αὐτό.

XVI. Κλοπή ἀνεκδ. δράμα τοῦ

Ἀπόψε τοῦ καυμένου τοῦ Κωστή
Τοῦ κλέψαν τὴν ἀνέκδοτην Ἀβροκόμην
Λυποῦμαι εἰλικρινὰ τὸν ποιητὴ,
Ἀλλὰ λυποῦμαι καὶ τὸν κλέφτην ἀκόμη.